Перець

№ 11 (454). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1961

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

★ *Наука і труд до достатків ведуть. — Ще про кращих людей трудящих. (Стор. 2).*

★ *Сповідь заготовлювача, або про ласих на чужі ковбаси. (Стор. 2).*

★ *Коли ревізор гава, шахрай не роззява. (Стор. 3).*

★ *Про луганські горизонти, гарантійні ремонти, місце для шевця та черстві серця. (Стор. 5).*

★ *Не ліричні нотатки про вимогливих покупців і байдужих продавців, про держак для лопати та безводні автомати. Подорож Перця. (Стор. 10).*

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Якщо керівник намагається командувати, то це значить, що він розумом не може вплинути на тих людей, якими він керує. Це свідчить про те, що такий керівник відірвався від маси.

М. С. ХРУЩОВ.

ВЕЛЬМОЖА
(Із серії «ПЛЯМИ НА СОНЦІ»).

Наші маяки

МАРКО ПОСМІТНИЙ ТА ПАВЛО ВЕДУТА

Колгоспники артілей, що їх очолюють двічі Герої Соціалістичної Праці М. О. Посмітний та П. П. Ведута, зобов'язалися допомогти колгоспникам сусідніх економічно слабих господарств подолати відставання. Цей патріотичний почин набирає все більшого розповсюдження.

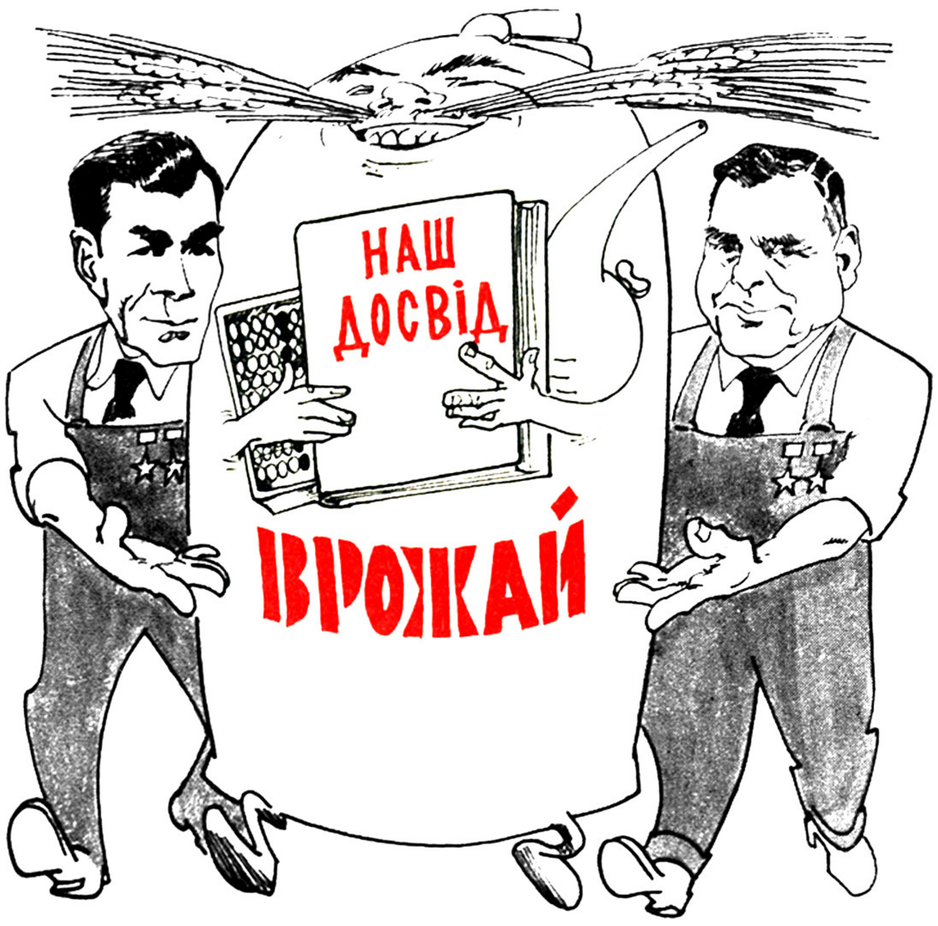

Чи в сусідів білі хати,
Чи комора в них багата,
Що дають на трудодні —
Їм не байдуже, о ні!
Простягають дружню руку,
Досвід свій, свою науку
Пропонують, як брати,
Щоб колгоспи і слабіші,
Як-то кажуть, підтягти.
Бо коли героїв більше,
До комуни легше йти.

ЛЕОНІД ЛУК'ЯНЕНКО

На січневому Пленумі ЦК КПРС М. С. Хрущов дав високу оцінку ініціативі трактористів Одеської області, які використовують трактори на підвищених швидкостях. Багато механізаторів перейняли цінний досвід. Серед них ланковий — тракторист радгоспу «Дружба», Одеського району, Л. П. Лук'яненко, який одержав першу премію на обласному конкурсі швидкісників.

Першокласний тракторист
І швидкий і бравий,
В своїм ділі має хист
І немало слави —
Він заслужений артист
Тракторної справи.

Дружні шаржі К. ЗАРУБИ.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

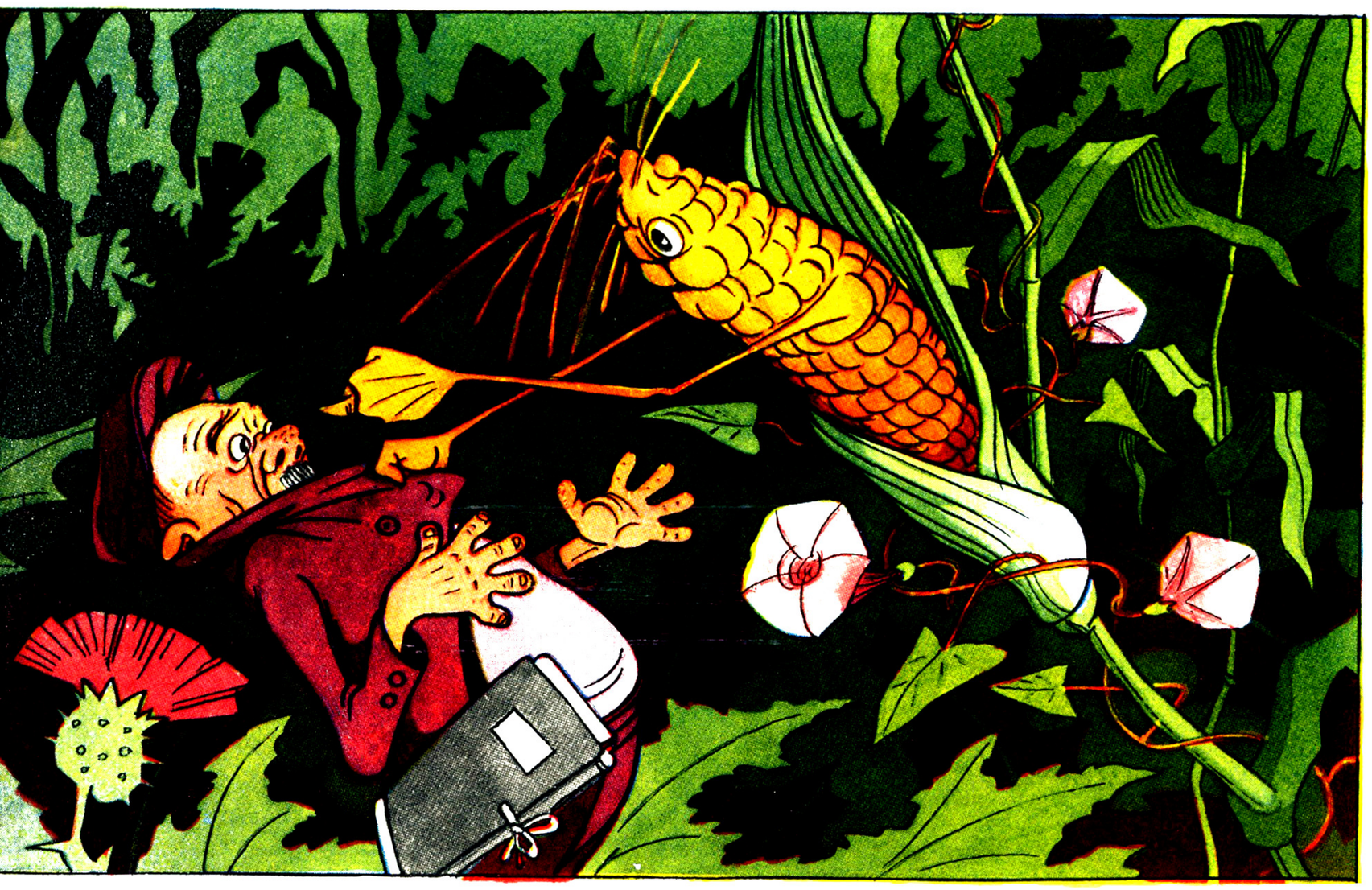

Кукурудза: — При такому догляді дулю ти матимеш, а не 50 центнерів з гектара.

НА ЧУЖІЙ ХУДОБІ ЇДЕМО!..

(СПОВІДЬ ЗАГОТОВЛЮВАЧА)

Скажу вам відверто, не таке це просте і легке діло — вивезти худобу з чужої області. Тут треба бути лисом підшитим, а псом підбитим. Минули ті часи, коли обласні кордони не охоронялись. Тепер стражі вартують біля мостів, великих і маленьких, мало не на кожному роздоріжжі стоять. Особливо привертає їхню увагу номер автомашини: як помітять, що вона з іншої області, то вже доти не відчепляться, аж поки порожняком не справадять.

Дома, в рідних Золотниках, і голова райспоживспілки, і директор заготконтори, і директор бази «Заготживхудоба» жмуть, тиснуть:

— Давай план! Нічого тут відсиджуватись! З нашого району нікуди худоба не подінеться. Шляк її не трафить. Міцні запори ми поставили!..

А я їм:

— А там, гадаєте, замків немає?! Стережуть границю ого-го як!

— Знаємо, знаємо, — говорить мені голова райспоживспілки Володимир Євстахійович Гуменюк, — але ж треба викручуватися.

Запори не так страшні. Будь-де знайдеш щілинку і проскочиш крізь неї. А нащот номерів автомашин — то вже гірше. Досить під'їхати до базару в чужій області, як можеш сказати собі: «Заробиш, Лешку, тільки на юшку до кулешку!» Ая, — отаких два здоровезних молодці із свистками і револьверами на боках слідкують за машиною. Тут уже ніщо не допоможе. Тільки повантажиш бичків і теличок, як молодці тобі: «Наказано не пускати!»

І женуть вони машину прямо в заготпункт. Там худобу важать, приймають і викладають тобі грошики. Та тільки не ті, на які ти сподівався у себе в районі... Хто заплатить мені за перегон автомашин? Та й заспівають мої командировочні та заготівельницькі проценти: «Гейте, корівочки, долів подинками[1]!..» А товариш Гуменюк закопилить губу і так презирливо скаже:

— Суслик! Не вмієш заготовляти, щоб усе було шито-крито, то йди тепер кавулям[2] хвости крутити!

Ні, таких слів Володимир Євстахійович уже не скажуть, бо досвіду я набув. На мости, роздоріжжя, асфальтові дороги — не поткнуся. А через Збруч, що розділяє нашу Тернопільську область від Хмельницької, знайшов чудовий брід. По берегу осока, а дно тверде. Гоп, і на тому боці, у своїй рідній області! Тут уже ніхто скривдити не дасть. Ми ж план виконуємо! Адже це без мороки: вирощувати отих бичків і теличок, отих кабанців не треба.

Ось тільки за одну «ходку» в Чемеровецький район, Хмельницької області, купив я в грудні, і то в одному лише колгоспі ім. Шевченка, 260 овець. А корів і теличок я купив більше двохсот. Навіть у Купин та Ізяслав старовинний їдемо, не дрімаємо. Бо інакше не доробишся хліба, а підеш на діда!

От тому-то мене районне начальство і хвалить: «Молодець, Дзюрбан!» Тепер мене на ім'я та по батькові величають. Не інакше, як Петре Миколайовичу, кажуть.

Тільки ще повинен я сказати, що і стражі на Хмельниччині досвід накопичують — хитрі стали. Переодягання придумали. Одягнеться молодець у якусь сардачину, кепку замащену натягне і ходить за тобою назирцем. Тільки сторгую я бичка чи теличку, дістаю з кишені гроші, як на моє плече лягає рука:

— Ваші документи, громадянине!

Показую своє посвідчення, що я, мовляв, законний заготовлювач. Прочитає його страж і каже:

— У нашій області ви не маєте права заготовляти худобу. Негайно виїжджайте звідси!

Що я маю робити? Йду, і раптом роблю величезні стрибки, замітаю сліди межи людьми. Знов підходжу, вже в іншому місці, до худоби, починаю прицінюватися, коли чую за своєю спиною вже знайомий голос:

— Громадянине, вам же сказали, що купувати худобу у нас заборонено. Ідіть звідси і то негайно!

Але і я не ликом шитий! Знайшов старого знайомого — з нашої заготівельницької братії, Ничипора Непийводу... «Такі-то справи, брат, — розповів я йому і кажу: — Де не мажуть, там скрипить. Дам тобі по зелененькій за голову, тільки закупи. Не гнати ж мені порожняком дві машини. Кури мене засміють!

Виручив Ничипір. Купує худобу. Міліціонери весело посміхаються до нього, підморгують:

— У наш план піде!

А я й близько не підходжу до телиць і бичків. Найняв погоничів, а вони погнали худобу до замаскованих грузовиків у лісок за сім кілометрів.

Так я обкрутив навколо пальця стражів. Але треба правду сказати: все кмітливішими стають вони. Але й ми спритнішими робимося: як не як, а змагання з ними підганяє нас. І я на все піду, щоб носа втерти сусідам: на їхній худобі їх і обженемо!

Сповідь вислухав і записав Н. НЕТУДИХАТА.

с. Золотники,
Тернопільської області.

---

[1] У долину ярами.
[2] Кавуля — погана, стара корова.

Копав-колупав...

Ну, й переполоху тоді було в Радехівському райпродкомбінаті. Аякже! Залетів сюди сам Голованов П. А. — старший бухгалтер-ревізор Львівського обласного управління промисловості продовольчих товарів.

Тижнів три сидів він у райпродкомбінаті: копав, колупав, докопувався, перевіряв і звіряв.

Закінчивши цю сізіфову роботу, Голованов написав довжелезного акта, в якому записав усі недоліки. І вибув.

Заспокоїлися в райпродкомбінаті. Розміреним кроком пішло там далі тихе та мирне життя...

А через рік знову налетів на Радехівський комбінат старший бухгалтер-ревізор Голованов.

Знову він копав, колупав, докопувався... Від його гострого ока нічого не втаїлося.

У довжелезному акті записано, що:

«На вікнах складу нема грат, двері збито з тонкої шалівки, вони світяться і ніяк не можуть служити своєму призначенню».

Що «в свинарнику очистка гною проводиться несвоєчасно».

Глибокодумно вирік ревізор і про те, що: «Подібне становище з обліком веде до морального розкладу робітничого колективу»... (?)

Написавши акта, Голованов вибув з миром.

А верховоди райпродкомбінату плюнули на оті двері з тонкої шалівки. Для них головне те, що в акті було записано:

«Фінансовий стан комбінату задовільний».

І знову розміреним кроком пішло далі тихе та мирне життя...

Та ось завітали до Радехівського продкомбінату нові ревізори з контрольно-ревізійного управління Львівської області.

Вони зробили ревізію лише одного плодопереробного цеху. І виявили там нестач і крадіжок на суму понад 500 тисяч крб. (старими грішми). Оці вже коппули!

І ось тепер колишній директор райпродкомбінату Вергилесов Б. Н., технічний керівник Левинець Д. П., майстер Корнійчук Е. П., завідуючі цехами Дяченко В. В. і Чернейко П. Н. та лаборант Кокур С. П. притягнуті до карної відповідальності.

А як же з тим, що дуже гостре око має, яке й щілину бачить, з ревізором Голованом?

Він, як і раніше, робить «документальні ревізії». Накази на проведення тих ревізій підписує т. Токманов — начальник Львівського обласного управління промисловості продтоварів.

Радехівська історія нікого нічому не навчила. Такі вже люди в обласному управлінні сидять: одним вухом слухають, другим випускають.

Л. ПРОКОПЧУК.

ЩИРОЙ ОДВЕРТО

— Маю намір докладно обдивитися, як розташувалися, обставилися Таранки на новій квартирі! — сказав поважний гість, запрошений до столу. Господар, літня людина, потушивши цигарку, знітився і промовив несміло:

— Всюди вас поведу, все вам покажу!

Вже у вітальні гість побіжним, не дуже прихильним поглядом ковзнув по пейзажах, що висіли на стінах, але не сказав нічого.

Пішли в другу кімнату.

— Що тут плануєте? — запитав прибулий діловито.

— Хочемо розмістити спальню для дітей.

— Меблі якісь підтоптані, для молодих придалося б щось новіше, модніше.

Господар зробив вигляд що не чує.

— Та й на стінах якісь лубочні картинки висять! Що це, олеографії?

Ні, акварелі, — засоромився господар, — копії і оригінали.

— А художник навіть не підписаний. Певне, маловідомий.

Власник квартири змовчав. Пішли далі.

— Ну, тут меблів зовсім мало, — продовжував гість свою патетичну промову. — А картини висять такі самі по техніці. Той самий мазок. Того ж таки маляра.

Почав шукати підпису внизу, потім збоку і буркнув невдоволено:

— А підпису немає!

Господар стояв і ні мур-мур!

В іншій кімнаті гість почав з каламбуру:

— Ви знаєте? Скажу вам щиро й одверто. Важко знайти гіршої образи для гарного смаку, ніж ці образи на стінах.

У відповідь господар вдався до філософії:

— Смаки різні бувають. Хто любить попа, а хто попадю.

Гість пустив це зауваження повз вуха. А в останній кімнаті сказав:

— Меблі ще так: сюди-туди. Але картини! Не розумію, як можна таке «мистецтво» вішати на стіни? Хто, власне, малював їх?

— Я, — сказав господар.

— Ви? Чого ж ви не сказали раніше? Знаєте, в цих картинах щось є. Навіть можна сказати більше, вони оригінальні. Словом, хороші картини. Мало сказати хороші, написані вони талановито.

Тарас ФРАНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

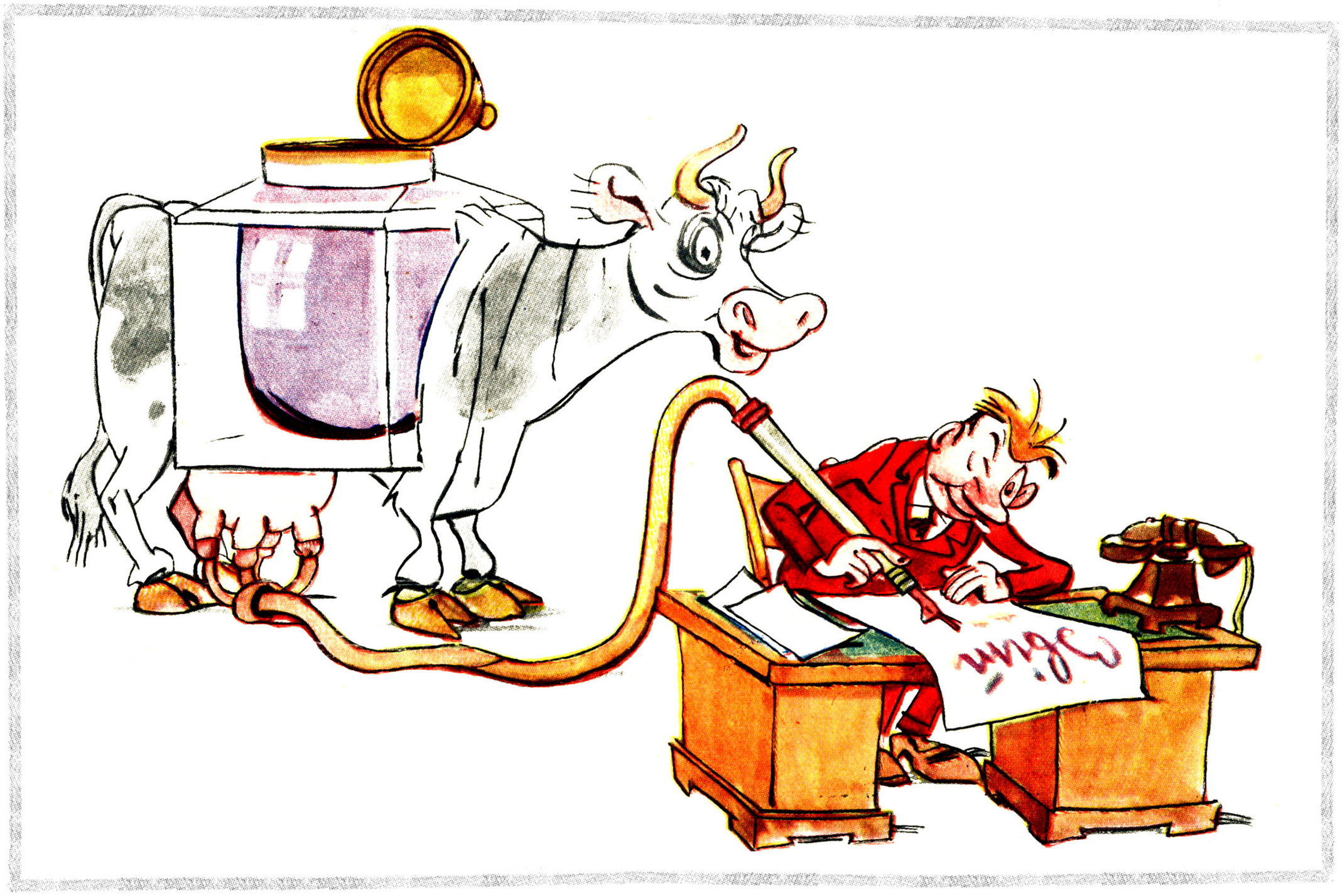

Дійна корова окозамилювача.

МОЛОТКОМ ЧИ ЦІПКОМ

Одна симпатична тітонька хвалилася:

— Таку пошили мені гарненьку кофтину, — не налюбуєшся. І узори на ній хороше виписані, і не довга, й не коротка. Словом, вибачайте, що скажу, хоч на бал-маскарад іди. Одне поганкувате: рукави забули пришити.

Згадали ми оцю розмову ось з якого приводу. Харківський хімфармзавод «Здоров'я трудящим» випускає пілюлі... Вірніше, випускає ліки у скляних ампулах.

Раніше, ще до війни, хімфармзаводи у коробочки з ампулами клали спеціальні пилочки, а в деякі — тригранні наждачні брусочки.

Узяв перепиляв чи брусочком відчинив ампулу, і ковтай, що там тобі медициною рекомендовано.

У Харківському хімфармзаводі прийшли до висновку — які там пилочки! Які там брусочки! Одна морока! Хай скло б'ють і на ходу ліки п'ють!

От тільки не сказано, об віщо оте скло гатити.

Колись (тепер у нас таких лікарів нема) одна нечема мене лікувала так: йодом мастив зуби й піднебіння, ще на прощання і в лоба квачем ткнув. Каже — на всякий випадок... Може, голова заболить...

Так то ж колись... Але щоб тепер ампулу до лоба чи до коліна прикладати — не годиться. Бо не буде ж із собою чоловік носити молотка чи ціпка — цок, торох! — і ний!

Виходить так: ну, розгатив, ну, розбив! Скло летить на всі боки, ріже пальці, руки.

Ми й кажемо — ліки вилазять боком. Одне полікував, а друге — «залікував...»

Такого ж фасону ампули випускає і Львівський хімфармзавод.

Як змовилися: ріжте склом пальці!

А єсть же на світі добрі люди, які можуть і підказати — припиніть тикати скло у живе тіло. Лікуйте кваліфіковано.

Отож!..

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

ХОВАЙ ТАК, ЯК Я ХОВАЮ!

Уміли колись люди скарби ховати. Ховали вони їх не аби де, а там, де тінь опівночі падала, де три дороги розходились, під каменем горючим, під піском сипучим. Ховали тоді, коли січі кричали або цвіла папороть...

Та куди тим казковим переховувачам скарбів до сучасних фахівців із станції Христинівка, Одеської залізниці. Ось послухайте.

На початку жовтня 1960 року з Миколаєва до Чернівців вирушив вагон № 157052. Згідно накладної № 686055, він мав доставити залізні пічки для сушіння качанів Чернівецькому заводові гібридного насіння кукурудзи. З яким нетерпінням на заводі чекали цей цінний вантаж!

Ждали листопад. Ждали грудень. А пічок немає. Сполошилися на заводі. Кинулися шукати вагон, а він мов крізь землю провалився.

В усі кінці летіли телеграми, сипалися листи. Багатьох схвилювало таємниче зникнення вагона. Лише одна вантажна служба Одеської залізниці не втрачала спокою і відмовчувалася на всі телеграми.

Січень, лютий і березень промайнули у марних шуканнях, і лише в квітні якось пощастило натрапити на слід того злощасного вагона. Було встановлено, що він ще в жовтні минулого року минув станцію Долинську й опинився на станції Христинівка. І тут керівники утерли носа казковим переховувачам скарбів. Вони заховали вагон на станції серед білого дня, та так, що й самі не знали куди.

У казках нерідко діяли й шукачі скарбів — люди виняткових здібностей. Не завадило б запросити на постійну роботу таких шукачів і на станцію Христинівку. Хай би заховані вантажі розшукували й збитки за п'ятимісячний простій вагонів підраховували.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

БОЖИВСЬ ПАНАС

— Не п'ю, не п'ю! — боживсь
Панас, —
Хай свято, хай неділя...
Хіба розсіл чи хлібний квас
І то лише з похмілля.

П. МАХНЮК.
м. Хмельницький.

БУДЯК

— Ну як це так? — казав
Будяк, —
Троянду поважає всяк,
А я всім наче заважаю.
Чи ж колючки я гірші маю?..

О. ЩЕГЛОВИТОВ.
м. Харків.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Дядю мисливець, ви не вбивайте зайчика, бо про кого тоді писатимуть для нас дитячі письменники?!.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Його матеріальна заінтересованість.

ВЛАСОВІ ЗАБОБОНИ

Встав раненько Влас Пиріг,
Йде возить солому.
Кіт дорогу перебіг,
Влас вернувсь додому.

«Ну ж і кляті ці коти!» —
Вилаяв тварину.
І в пивну рішив зайти,
Пропустить чарчину.

Лиш поткнувся у село, —
Бачить із городу:
Чеше баба, як на зло,
З відрами по воду.

Та махнув рукою Влас:
— Все це забобони...
В такі вигадки в наш час
Вірять лиш ворони.

О. БАКУМЕНКО.
м. Сміла,
Черкаської обл.

Коли людина гордо і переможно йде вперед, мухи й комарі не можуть її зупинити. Не можуть зупинити, перешкодити, завадити рухатися вперед. Скільки б вони не дзижчали і скільки б вони не пищали. Але їхнє дзижчання, їхні комарині укуси, звичайно, дратують людину. Людині доводиться відмахуватись од них, витрачаючи на ці нерентабельні рухи якусь частку своєї енергії.

Не будемо далі заглиблюватися в алегорії, перейдемо відразу до діла. А для цього виїдемо в подорож по славному Донецькому краєві. Поїдемо на Луганщину. Побуваємо у Луганську, у Кадіївці, у Краснодоні, у Ворошиловську. Побуваємо у великих промислових містах і невеликих шахтарських селищах. Погостюємо на Донбасі, щоб подивитися, як живе і працює славне плем'я шахтарів і сталеварів.

Добре живе і добре працює. Вугілля йде на-гора, дзвінка сталь ллється у ковші.

Але Донбас — це край не тільки шахтарів і сталеварів.

Донбас — це край будівельників. І в будівельників діла хороші! Будують вони не тільки шахти і заводи. Будують вони школи і клуби, їдальні і дитсадки, магазини і театри, і тисячі й тисячі житлових будинків. Хороших будинків, світлих, красивих!

Живуть шахтарі в тих будинках, і сталевари живуть, і хіміки живуть, і електрики живуть, і самі будівельники живуть. І ходять у красиві театри, і дітки їхні бавляться в гарних дитсадочках, і обідають вони у просторих світлих їдальнях...

І от... Завжди на найцікавішому місці вискоче «от» або «але». Так і тут. Нам хотілося б ще багато-багато хорошого розповісти про Донбас та про його людей. Але не все на Донбасі заслуговує похвали. І не всі люди... Бо з вини отих самих, що не заслуговують похвали, на Донбасі розвелось чимало мух і комарів, які заважають людям жити.

Мухи ці і комарі — дрібні побутові клопоти.

Коли у вас стопчеться підбор чи зіпсується пилосос, то це, звичайно, до трагедії не призведе. Ви навіть не заплачете. Просто почнете шукати майстрів, з допомогою яких можна позбутися таких не дуже приємних незручностей.

Шукати таких майстрів на Луганщині не радимо.

У Кадіївці і Ворошиловську ви не знайдете жодного шевського рундучка, де сидів би швець і бадьоро підбивав би черевики. Не знайдете ви також шевської майстерні. Певне, працівники Кадіївської та Ворошиловської міськрад вирішили, що такі прозаїчні комбінати можуть зіпсувати своїм буденним виглядом архітектуру міст.

Трохи більше повезло краснодонцям. Біля колгоспного ринку сидять п'ятеро кустарів і жваво сучать дратву. Це монополісти. В їхніх руках зосереджено ремонт взуття всього населення чималенького міста. Державним чи кооперативним майстерням не доводилося конкурувати з цим «приватним сектором», бо таких майстерень ніхто не організовував.

У самому обласному центрі, у Луганську, справи не такі вже й погані. Місто з багатотисячним населенням обслуговують дві-три майстерні. Все таки!..

Ми не випадково почали з черевиків. Черевики треба тримати у повній бойовій готовності і вимагати від них високих експлуатаційних якостей. Черевики треба берегти з двох причин. По-перше, якщо у них одлетить підбор, вам його ніхто не підіб'є, а, по-друге, ви ще встигнете порвати черевики, шукаючи в Кадіївці, Ворошиловську чи Краснодоні (про менші міста і селища не будемо навіть згадувати) майстерню, в якій гарантійно могли б полагодити пилосос, холодильник, приймач чи телевізор.

Може, десять-п'ятнадцять років тому такі майстерні не були потрібні нікому, але тепер телевізори, холодильники, пилососи міцно ввійшли в побут шахтаря.

Це не забавки, не цяцьки, вони йому потрібні, вони скрашують життя йому і його родині. І він, і його родина вже ніколи не примиряться з тим, щоб ці розумні і хороші речі валялися по кутках, вкривалися пилюкою.

Про який гарантійний ремонт може йти мова, коли приміщення побутової майстерні по ремонту пральних машин і холодильників у м. Кадіївці таке, що заходити до нього треба боком. Коли майстер у майстерні, то замовник мусить стояти на порозі, а коли замовника впустити, то майстер через вікно мусить вилазити на вулицю, бо вдвох вони не помістяться.

Та кадіївчанам ще повезло, мешканці інших міст і селищ Луганщини і такою майстернею не можуть похвалитися. Щоб замінити копійчану деталь телевізора чи пральної машини, їм доводиться їхати за десятки кілометрів аж в обласний центр.

От вам і дрібниці, дрібні побутові мухи, які псують добрим людям настрій.

Великою популярністю користуються серед шахтарів прокатні пункти. Там дешево можна взяти напрокат все — від маленької тарілочки до пральної машини.

У Луганську, по вул. Радянській в дуже просторому і зручному приміщенні розташовано прокатний пункт. Але треба з сумом зауважити, що шахтарі мріють бачити це приміщення не дуже просторим. Хай весь зайвий простір у цьому приміщенні займають речі, які можна взяти напрокат. А брати, на жаль, майже нічого. Порожній пункт... Через те й просторий.

Прокатний пункт у Краснодоні має великий асортимент речей. І це добре. Але транспортом він не забезпечений і це зовсім не добре.

Добре, коли ви взяли напрокат комплект патефонних пластинок, а що коли вас дружина послала взяти пральну машину? Тягти її (хоч попереду себе, хоч на спині) мало втіхи.

Прокатний пункт у Кадіївці чимось схожий і на Луганський, і на Краснодонський. Тут є транспорт, але він ні до чого, бо нічого везти.

Так діячі з байдужими серцями можуть зробити з хорошої і корисної справи мішень для гірких дотепів. До речі, від тих дотепів шахтарям зовсім не весело. Їм осточортіло відмахуватись від дрібних побутових незручностей, як від набридлих мух.

А тих мух чимало! І набридають вони все більше і більше!

Шахтарі — люди не бідні. Добре роблять і добре заробляють. Відріз найдорожчого матеріалу їм, як кажуть, по кишені. Купити відріз не фокус.

А от пошити хороший костюм — це вже фокус і неабиякий. Мало, дуже мало ательє «Індпошиву» в містах та робітничих селищах Луганщини. А ті, що є... А про ті, що є, навіть говорити не хочеться. Побутові майстерні селища ім. Енгельса на шість майстрів мають один утюг. (З голками, здається, краще, там 1 голка на 1,73 майстра!)

От і ший в таких умовах!

Або в майстерні селища Першотравневого... На вісім майстрів — один стілець. Майстри сидять на столах. Це називається: сім раз постій, один раз поший.

...Коли вміло взятися за діло, то не так вже й багато треба зробити, щоб зіпсувати людині хороший настрій.

У Луганську нещодавно здали в експлуатацію нову лазню. Не встигло висохнути чорнило на актах і доповідних, як з ладу вийшов казан, і лазня вийшла з ладу слідом за казаном.

Велике промислове місто Луганськ має тепер лише три лазні, і... великі черги в них. Спокійно помитися там може людина, котра у відпустці і котрій нікуди поспішати.

...Можна було б продовжити довгий і невеселий список так званих «дрібниць», які заважають людям спокійно і весело жити. Але чи варто?

Можна було б назвати і прізвища тих, хто породив оті «дрібниці», випустив на волю мух та комарів. Але чи варто?

Зробимо краще так. Звернемось до самого начальника Луганського обласного управління побутового обслуговування т. Савицького. Звернемось з такими словами:

— Дорогий товаришу Савицький, невже вам буде приємно, коли ми почнемо ваших підлеглих стрАмити на всю республіку? Правда ж, неприємно? Ото ж ви самі з ними побалакайте. Добре побалакайте. У такому критичному плані побалакайте, щоб вони висновки зробили... Домовились?

Ілюстрації БЕ-ША

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

Іноземна САТИРА

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «РОГАЧ» (Братіслава), «УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

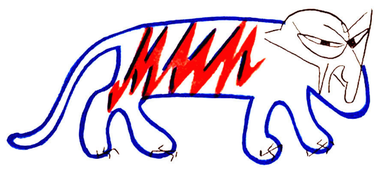

Замаскована боннська шельма.

— Хоч ми, шотландці, і скупі на слово, але для вас ми скажемо аж три слова!

У БОННСЬКОМУ ГЕНЕРАЛЬНОМУ ШТАБІ

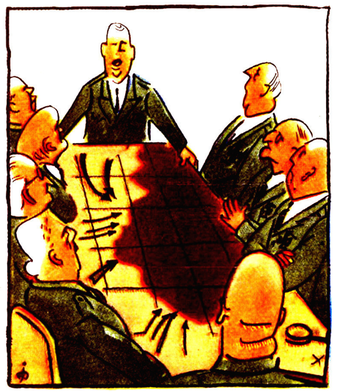

— Усі зібралися?
— Так, крім фюрера, Кейтеля та Йодля.

ДО КРИВАВИХ УБИВСТВ У КАТАНЗІ

Працюють у чотири руки.

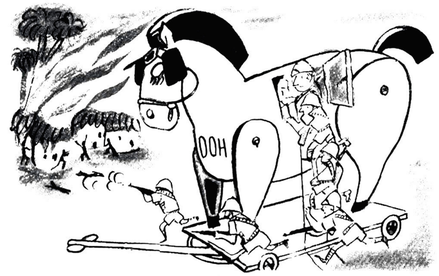

Сучасний троянський кінь у Конго.

Уряд США заявляє, що він не має нічого спільного з інтервенцією на Кубі.

Тихий американець.

ОСТАННЯ ОПОРА САЛАЗАРА

Португальський диктатор Салазар остаточно втратив спокій. Кепські пішли справи у Салазара. Ледь тримається він на своєму хисткому диктаторському троні. І в самій країні народ підіймається проти кривавого режиму, а тут ще головна колонія — Ангола визволяється.

Що робити? Посилає Салазар в Анголу війська і жандармерію, суддів і карателів. Не допомагає! Не вдається військам і жандармерії придушити визвольний рух ангольського народу.

І знову — що робити?

Тепер Салазар вдався, як кажуть, до найрадикальнішого засобу. В Португалії оголошено запис до жіночого добровольчого корпусу, який має відправитися в Анголу, щоб придушити непокірних ангольців!

З історії відомо, що жіночими спідницями захищався й Керенський, а чим це скінчилося, всім відомо.

КОНТРАБАНДИСТ У ЧИНАХ

Італійського контрабандиста Франческо Фассіо застукали на гарячому. Саме тоді, коли він спробував провезти через французький кордон добрячу партію наркотиків.

І от з цим клятим Фассіо браві французькі ажани наробили собі такого клопоту, що й досі не знають, як викрутитися.

Справа в тому, що Фассіо не просто собі звичайний контрабандист, а Італійський полковник, та й не просто собі італійський полковник, а дуже висока персона в паризькому штабі НАТО.

Полковника Франческо Фассіо відрядили туди з Рима, щоб він, так би мовити, гідно представляв Італію в європейському штабі Атлантичного блоку. Фассіо, нічого не скажеш, дуже старався, аж із шкури пнувся, щоб виправдати довір'я своїх начальників. І недаремно старався!

Він так сподобався генералові Гансу Шпейделю, що той швидко висунув ретельного Італійського полковника на високу посаду заступника начальника відділу «психологічної війни» в паризькому штабі НАТО.

Хто його знає, як далеко міг би піти Фассіо, коли б не історія з контрабандою, Ганс Шпейдель, дізнавшись про це, страшенно розлютувався.

Гадаєте, на Фассіо? Ні, на французьких поліцаїв, які не здатні відрізнити звичайного контрабандиста від такого, що служить у самого генерала Шпейделя.

Не минуло й двох днів, як французька поліція припинила всяке слідство і чемно відпустила Фассіо.

Тепер французькі поліцаї з великим риском ловлять контрабандистів. А що як і вони високі чини НАТО з оточення Шпейделя?

Мал. Л. КАПЛАНА

Світить, але не гріє.

Потатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА та Б. МИКОЛЕНКО

У КОГО ЯКА СВОБОДА?

В економічному огляді американського профспілкового об'єднання АФТ-КПП за 1960 рік вказується, що 7,5 мільйона американських громадян існують за рахунок милостині.

У Штатах, бачте, всім свобода!
Одним кишені набивати,
А для звичайного народу
У них свобода... старцювати.

ЧОРНОЗУБИЙ ПОЛІЦАЙ

У Південному В'єтнамі діють декілька поліцейських організацій. Найстрашніша з них — це поліція брата Нго Дінь Дьєма — Нго Дінь Кана, у якого зуби пофарбовані чорним лаком.

У цього душогуба
Душа брудна, кривава —
У нього чорні зуби
І ще чорніша слава.

ГОНКА ЗА ДЯДЕЮ

Інтервенція англо-американського імперіалізму в Греції тяжко відбивається на економічному житті країни. Трудящі страждають не тільки від дуже низької заробітної плати, але і від серйозного безробіття. Афінська преса сповістила, що кількість безробітних у країні досягла 750 тисяч чоловік: кожен п'ятий трудящий позбавлений роботи.

(«Кайе ентернасіоно», Париж).

Що ж воно робиться нині у древній Елладі?
Без заробітку тиняється там кожен п'ятий.
Грецькі ж правителі, мабуть, заморського дядю
По безробіттю скоріше хотять наздогнати.

БЕЗ П'ЯТИ ХВИЛИН ФОРРЕСТОЛИ

Те, про що піде зараз мова, не потребує коментарів. Більше того, воно саме коментує американську політику і настрої правлячих кіл Сполучених Штатів. І тим смішніше, що йдеться про людей, котрі на весь світ кричали про свою аполітичність, про свою непричетність до справ міжнародних.

Йдеться про деяких викладачів американських університетів.

До США щороку приїздить багато молодих норвежців. Вони вступають до університетів, коледжів, стають студентами. Перш ніж стати студентами, звичайно, складають екзамени. Пишуть письмові роботи, розв'язують задачі.

Різні бувають задачі. Складні і не дуже складні.

Але останнім часом молодому норвежцю для того, щоб стати студентом, доводиться розв'язувати одну задачу з підручника, складеного, певне, ще біснуватим фюрером. Правда, умову її досить старанно відредаговано сучасними паліями.

Стоїть студент перед професором, хвилюється, як кожен студент на екзамені, а професор (той, що завжди був таким «далеким» від політики) диктує йому умову:

— Уявімо, що росіяни напали на Західну Німеччину, а ви в цей час сидите в ООН, як представник Норвегії, і вам дано лише п'ять хвилин на роздуми. Як ви будете голосувати?

Стоїть бідний студент, з ноги на ногу переминається. Що він може відповісти на таке ідіотське запитання? Він приїхав учитися. Мріяв стати біологом, математиком чи інженером, а його з першого ж дня привчають до брудного політиканства.

От тобі, хлопче, і чиста наука. Така чиста, що навіть звична до всього газета «Арбейдербладет» — орган правлячої норвезької партії — від тої чистоти почала обурено плюватися.

Навіть буржуазну газету занудило. А жерців «чистої» науки не нудить. Сумління їхнє чисте. Вони роздумують (і не п'ять хвилин!), як краще отруїти молоді душі. Як ще (бодай на п'ять хвилин) відстрочити ганебну загибель холодної війни! Як ще (бодай зайвих п'ять хвилин) продовжити мерзенну політику Даллеса та Ейзенхауера.

Варто б тим екзаменаторам хоч на п'ять хвилин замислитися, і пригадався б їм Гітлер, котрий колотив світом, колотив, а потім п'ять хвилин совався, напившись пацючої отрути.

Або як вже Гітлер не приклад, то можна приклад ближче відшукати.

В самій Америці.

Хай подумають (хоч п'ять хвилин) над долею свого земляка Форрестола.

Той теж свого часу думав (і теж не одних п'ять хвилин), але не над тим, чим треба. І додумався до того, що швидше, ніж за п'ять хвилин, долетів з хмарочоса до землі.

Хай подумають!

НОВИЙ ГІБРИД

У Західній Німеччині злилися німецька партія і загальнонімецький блок. Гібрид охрестили загальнонімецькою партією. Обидва об'єднання завжди виступали з позицій оскаженілого націоналізму і реваншизму. Це і лягло в основу програми та статуту нової партії.

З'єднавсь вермахтівський набрід
І сотворив новий гібрид.
Та ті і другі — палії,
Й наявні всі ознаки,
Що вийшов покруч із змії
Й скаженої собаки!

ХТО ЯК ЖИВЕ?

За даними ООН, 600 мільйонів дітей у капіталістичному світі голодують і не мають достатньої кількості одягу. В той же час, як відзначає англійська газета «Гардіан», американська буржуазія витрачає на рік 600—650 мільйонів доларів на утримання собак.

У «вільнім» світі для людей
Життя створили — «рай» неначе:
Собак леліють, як дітей,
А у дітей — життя собаче.

І ПРЕДКИ НЕ ДОПОМАГАЮТЬ

Італійський журнал «Еспрессо» розповідає, що зараз у Вашінгтоні настільною книгою нового уряду став твір одного з перших ідеологів буржуазії, Ніколо Макіавеллі, що проповідував силу в політиці. Твір той зветься «Князь».

Вельми круто стало їм,
Не рятує й «КНЯЗЬ» —
Що не день, то Білий дім
Погрузає в грязь.

ЗАБУДЬКАМ — ЗАРУБКА НА НОСІ!

В Америці вільно і безкарно торгують набором пластинок з войовничими промовами Гітлера і маршами націстської Німеччини.

Там боси слухають пластинки
І в захваті ковтають слинку,
Аж захлинаються щодня —
Їм до душі та маячня,
Їх надиха Адольфів шал!
Забули, певно, про фінал...
Слід нагадати їм, лукавим:
Давно в землі зогнив Адольф,
Лиш черепком його дірявим
Чорти у пеклі грають в гольф.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Видно, інтересна лекція: зачитався сердешний.

ОТ ТОБІ І „НЕ УКРАДИ“

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У писанії сказано: «віра твоя врятує тебе»

Ось як, наприклад, вона врятувала недавно Володимира Максимовича Шоху, проповідника секти євангельських християн-баптистів.

Працював Шоха у м. Смілі у швейній майстерні бригадиром, відповідав за видачу краму. Був він не тільки сам відданий богові, а й інших святій вірі навчав. Господь так возлюбив його, що послав йому випробування у вигляді 8 метрів казенного вельвету. Взяв проповідник той крам та під покровом темної ночі (писання навчає добрі діла робити потайки) продав громадянам Лисенкові й Бовтрукові. Потім послав господь синові своєму випробування у вигляді діагоналі, далі — шовку, коверкоту, знову шовку. І кожного разу (все в руці божій!) приймав Шоха милість господню і продавав бажаючим (сказано ж бо: «возлюби ближнього, як самого себе!»). І гарно виходило і благополучно.

Та втрутилася міліція. І хоч «блажен муж, що не йде на раду нечестивих», довелося Шохові стати перед судом народним. Не з'явився господь боронити чадо своє і сина свого не прислав. Прийшли тільки браття і сестри во Христі послухати, як судитимуть їхнього проповідника. А послухати було що. За 2 місяці вчинив святий п'ять крадіжок. Марно викручувався Шоха, заявляючи на суді, що не крав, а «діяв по христу». За ці «святі діяння» суд вліпив святому проповіднику, як звичайному злодіяці, півтора року позбавлення волі.

— Злодюзі по заслузі,— сміються і віруючі і невіруючі.

Є. МАЛИЙ,
молодший радник юстиції.

— Цікаво, а яка ж її чиста вага?

Народні усмішки

ЯК КОРОВУ ПРОДАВАЛИ

— Я чув, дядьку, що ви корову продаєте.

— Продаю, продаю, — відповів дядько. — А ви далеко від базару живете?

— Близько.

— Тоді приходьте, будемо сватами.

Пройшов час. Зустрів покупець дядька і почав хрестити вздовж і впоперек:

— Сякий, отакий! Що ж ти мені за корову продав?! Вона ж не доїться!?

— А я вас запитував, — спокійно відповів дядько, — чи ви далеко від базару живете. Щоб було де молоко купувати...

МОГОРИЧ

Зустрілись приятелі — любителі випити.

— Привіт, Панасе!

— Здоров, Тарасе!

Зайшли в пивну. Випили.

— Панасе, — сказав Тарас, — кабан є продажний?

— Є?

— Тоді поїхали до тебе могорич пити.

Приїхали. Панас жінці:

— Готуй могорича — на кабана покупця привіз.

Ставить господиня закуску та випивку на стіл і розхвалює кабана на всі боки.

Коли покінчили з могоричем, жінка до Панаса:

— Так він зараз і кабана візьме?

— Навіщо Тарасові кабан? — відповів п'яний Панас. — У нього свій є. Ми тільки могорич випили...

Записав А. СКОРИК
з села Ново-Краснянці, Кремінського району, Луганської області.

НАСОЛИВ

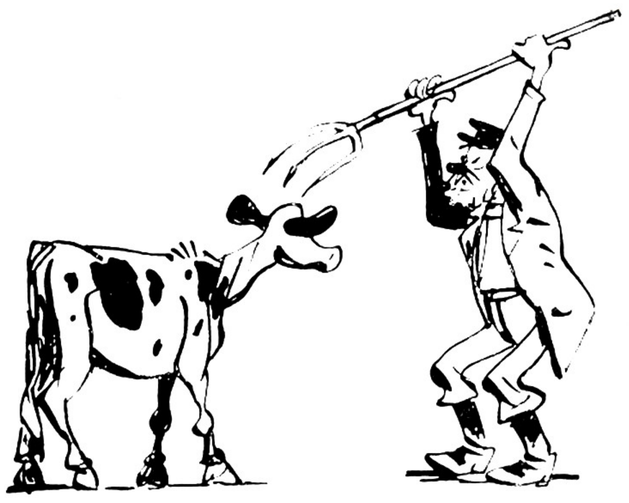

Дід Бондар за своє довге життя чимало зазнав страждань і горя. І від кого б ви думали? Та від власної баби. Дуже сварлива була. Одного разу, коли в старого урвався терпець, він подумав: «Завжди мовчав, а на цей раз уже насолю!»

Подумати подумав, а сказати нічого не сказав. Устав ранком, узяв вила і почав цілитися в бичка, якого баба дуже любила. Цілився, цілився, а баба так і не побачила.

— Нічого, — думає дід, — ти ще погаласуєш!

Разів зо три повторював дід тонко продуману операцію, але баба все якось не бачила.

Сусіда, Михно Семен, добрий мисливець, спостерігаючи за діями Бондаря, думав: «Мабуть, чолов'яга хоче вбити бичка, та ні з чого».

Коли дід наступного ранку знову почав цілитися, пролунав постріл, і бичок, наче підрубаний, упав, востаннє махнувши хвостом на світ божий.

— Оце так насолив! — подумав дід. — І який воно чорт вила зарядив?

А баба Бондарка, тримаючи в руці кочергу, вже йшла в наступ.

Повідомив читач «Перця» В. ЛЯЩЕНКО
з м. Петрозаводська, Карельської АРСР.

РОЗУМНА ДИТИНА

Сидить Микола, їсть. Підходить до нього мати:

— І скільки я тобі казатиму: як обідаєш, знімай картуза.

— А я тільки снідаю, — відповідає син.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Кличе мати сина та й каже:

— Сходи, синку, до тітки Мотрі, спитай, чи дядько Петро гроші одержав.

— Одержав, — відповів син.

— А ти звідки знаєш?

— Та в тітки Мотрі на лобі гулі.

ЗАСПОКОЇВ

Сидить мати та й плаче. Підходить син, питає:

— Чого ви, мамо, плачете?

— Плачу, синку, що тобі вже 20 років, а помочі від тебе ніякої немає.

— Не плачте, мамо, — заспокоїв матір син,— я скоро оженюсь, то й буде вам поміч.

Повідомив В. КОРЖ
з м. Дніпропетровська.

Метрика

Якось увечері зайшли ми до сільської кав'ярні. З усіх кутків переповненого приміщення почулися безладні привітання:

— Ласкаво просимо!

— Просимо до нас!

— Здоровенькі були!

Ми відповідали на кожне привітання, яким, здавалося, й кінця не буде. Нарешті, голоси ущухли, і літній селянин, що сидів у самому куточку кав'ярні, повів далі свою розповідь, яку перебила наша поява.

— Отож, — відкашлявшись, сказав він, — Мевлюд оженився і скоро мав сина. Але дитина померла, не проживши й сорока днів. Скоро в Мевлюда народилася друга дитина, але й вона померла. Тоді Мевлюд пригрозив жінці:

— Якщо й третє помре — покину тебе!

Але... аллах свідок: скільки дітей не було — усі вмирали...

Мевлюд мав уже четверту дружину, та все дарма: дітей так і не було. Одне народжувалося мертвим, друге вмирало, не проживши й місяця. Траплялися й викидні...

Одного разу повітовий чиновник — отой, що метрики видає, — йому й каже:

— Знаєш, Мевлюде, чому всі твої діти вмирають? Бо ти їм метрики не виписуєш!

Тепер уже Мевлюд знає, як біді запобігти! Не встигла ще жінка розродитися, як він побіг у повіт і виписав метрику. Виписати виписав, а грошей за неї не заплатив, і немовля знову померло.

Засумував старий Мевлюд не на жарт: «Невже, — думає, — доведеться одному вік доживати... Так і загине рід Мевлюдів, якщо спадкоємця не буде...»

Уже в нього зібралася ціла купа метрик на померлих дітей. Папірців було так багато, що й на полиці не вміщались. І надумав Мевлюд звернутися за порадою до ходжі [1], якого добре знали в усьому повіті. Ходжа порадив:

— Хай, — каже, — твоя баба розшукає сім старих дів, яких не торкалася чоловіча рука, і заставить їх сім днів до схід сонця плести мотузку з вати!

Мевлюд зробив усе, як сказав йому ходжа. Коли мотузка була готова, ходжа перев'язав нею живіт Мевлюдової жінки.

— Коли народиться син, — сказав ходжа Мевлюдові, — присвяти його аллахові. І назви його Сатилмишем [2].

Селяни у кав'ярні сиділи так тихо, що було чути, як муха пролетить. Старий тим часом розповідав далі:

— Скоро й справді Мевлюдова баба народила сина. Цього разу він не вмер. Мевлюдові вже набридло щораз ходити до повіту за метриками, і він вирішив не записувати Сатилмиша.

— У мене, он, повна полиця цих метрик, — сказав він жінці, — коли виросте, візьме, яку схоче!

Мевлюд був хазяйновитим дядьком і завжди мав роботу — то біля хати порається, то за волами в поле йде, то овець доглядає. Там, дивись, зорати треба, там скосити... А помічника нема! Сатилмиш ще малий... Наймита взяти — дорого. Доки сил вистачало, Мевлюд скрізь сам встигав, а тепер уже важко стало. От він і задумався. Нарешті, надумав: треба Сатилмиша оженити! Підшукав він йому здоровенну тридцятирічну дівулю і зразу ж приступив до діла. Але батько нареченої поставив умову:

— Шлюб, — каже, — треба обов'язково зареєструвати у вілайєті [3]!

(Знаючи про нещасливу долю Мевлюдових дітей, він боявся, що в разі смерті Сатилмиша його дочка не одержить ніякої спадщини).

Мевлюд проти такої умови не заперечував, але що його робити, коли Сатилмиш ще зовсім дитя!

Він звернувся за порадою до адвоката, а той і каже:

— Не турбуйся, ми твоєму синові припишемо кілька років.

І зразу ж написав потрібного папірця.

Аж ось настав час і померлим синам Мевлюда призиватися до армії. Прийшов якось до нього жандарм і каже:

— Гей, Мевлюде, чуєш? Давай-но сюди своїх синів! П'ятеро не з'явилися на приписний пункт, а четверо вже дезертирами числяться! А той, хто переховує дезертирів, карається більше, ніж сам дезертир.

— Якби в мене було стільки синів, — відповів Мевлюд, — я б сам армію створив. Але ж тільки й того, що оцей малюк! — І він показав жандармові свого Сатилмиша.

— Ану, дай мені його метрику!

Мевлюд узяв з полиці метрику, яка трапилася під руку, і подав її жандармові. Той подивився і каже:

— Мевлюд-ага, твій син — дезертир!

— Що це ви, — здивувався Мевлюд. — Подивіться на нього — хіба він підніме рушницю чи зможе воювати? Він же маленький! І миски після себе не вимиє, і штанців випрати не вміє.

Мевлюдові знову довелось звернутися до адвоката.

— Треба зменшити Сатилмишеві вік, — спокійно відповів адвокат і зразу ж написав другу заяву.

Суд, який розглядав справу Мевлюда, зажадав трьох свідків. Були саме жнива, і Мевлюдові довелося запросити у свідки трьох ледарів, що тинялися по селу. Він дав їм грошей на дорогу і на харчі, та ще, крім того, сунув кожному по п'ятірці і привів у суд.

Суддя викликав одного з них і, після кількох звичайних запитань, поцікавився:

— Скільки років Сатилмишу?

— Пане суддя, — відповів свідок. — Одного разу прийшов до мене збирач податків і каже: «Ти заборгував урядові вісімдесят лір, та ще з минулих років — сто вісімдесят. Плати, каже, гроші!» Таких грошей у мене не було, і в мене забрали овець. Отоді якраз і народився Сатилмиш.

— Гаразд, а коли ж у тебе забрали овець?

— Це було тоді, коли жандарми закували в наручники і кинули до в'язниці Ханджилара Меміша за несплату шляхового податку.

— Гаразд, але яке тоді було число? Хіба ти не пам'ятаєш?

— Як не пам'ятаю? Це було якраз тоді, коли Ахмед, посварившись за воду для посіву, розпоров живіт сліпому Іллесу...

— Так, але коли саме трапився цей випадок?

— Коли нас спіткала посуха... Ми всім селом виходили молитися... Тоді це й було.

— Це я розумію, але якого року, місяця?

— Тоді, коли мій покійний батько, царство йому небесне, набрав у горах в'язку хмизу і віз його, звиняйте, на ішаку... Лісники піймали його і посадили в тюрму. Саме в цей рік і народився Сатилмиш.

Судді, нарешті, набридло допитувати свідка, і він підтвердив, що Сатилмиш справді маленький.

Селяни, які уважно слухали розповідь старого про Мевлюда, запитали:

— А як же з одруженням Сатилмиша? Його оженили чи ні?

— Для цього йому треба було приписати кілька років, — відповів старий. — А щоб дешевше все обійшлося, Мевлюд узяв тих же самих свідків, і попросив, щоб суд відбувся того ж дня.

По обіді ті ж самі свідки знову з'явилися до суду, щоб підтвердити, що Сатилмиш уже дорослий і може женитися. Суддя запитав першого свідка, скільки років Мевлюдовому синові. Свідок добре запам'ятав настанови адвоката і без запинки відповів:

— Пане суддя! Рівно сорок п'ять років тому, п'ятого квітня, у п'ятницю, о третій годині вісім хвилин ранку за турецьким часом я проходив повз Мевлюдову хату і чув плач немовляти.

— Почекай-почекай, — сказав суддя, — я не пам'ятаю таких подробиць навіть про свого власного сина, а як ти можеш усе це знати про чужого?

— Як бачите, знаю...

Суддя уважніше придивився до свідка та як гримне:

— Хіба не ти свідчив зранку, що Сатилмиш ще дитя?

— Так, я, але зранку я свідчив по одній справі, а зараз по іншій.

Суддя перевірив свідкову метрику і знову до нього:

— Побійся Аллаха, негіднику, — каже. — Тобі ж самому всього лише двадцять чотири роки, як же ти можеш знати про те, що було сорок п'ять років тому?

— Пане суддя, — образився свідок, — ви мене зневажаєте. Я свідчу на користь угодної аллаху справи. Я не сказав вам, що бачив усе те на власні очі. Про це мій дід розказував моїй тітці, а її чоловік розповів селянам у кав'ярні. Отам я й дізнався про це.

Суддя викликав другого свідка. І той, мов соловей, процебетав завчену відповідь на запитання судді:

— Рівно сорок п'ять років тому, п'ятого квітня, у п'ятницю, о третій годині вісім хвилин ранку за турецьким часом...

Суддя викликав третього свідка. І той почав з того ж самого:

— Пане суддя, рівно сорок п'ять років тому, п'ятого квітня...

Суддя розсердився і прогнав усіх трьох свідків.

Хтось із слухачів нетерпляче запитав:

— А як же Сатилмиша, оженили чи ні?

— Звичайно, оженили. У мечеті імам скріпив цей шлюб. Мевлюд дав батькові невістки пару волів. Ви ж знаєте, при двох свідках і невинного повісити можна. Імам послухав свідків і сказав: «Гріх ляже на вас!» Отак і оженив Мевлюд свого маленького Сатилмиша на здоровенній, роботящій дівці. Вона і в полі працювала, і до млина бігала, і дрова з гір носила, і прала штанці чоловікові. А на ніч клала його до себе в постіль і заколисувала.

Азіз НЕСІН.

Переклад з турецької О. ГАНУСЦЯ.

[1] Ходжа — сільський мулла (священик).
[2] Сатилмиш — досл. проданий (у даному випадкові — аллаху).
[3] Вілайєт — адміністративна одиниця. Тут — обласний центр.

Друже ПЕРЧЕ!

Тобі, звичайно, відомо, що Чорне море влаштоване біля Ялти спеціально для того, щоб у ньому добрі люди купалися. І добрі люди купаються. Але навіть Чорне море не може замінити хорошої ванни з гарячою водою.

Багато є в Ялті нових красивих будинків, а в тих нових будинках стоять блискучі ванни, а в багатьох ваннах... немає гарячої води.

Взяти хоча б наш будинок № 3 по вул. Тренльова. Належить він ялтинському морському порту. Була колись у нас гаряча вода, а зараз у нас є тільки квитанції. Платимо ми за неї, як і платили, а дають її раз на тиждень вночі...

Та й платять не всі однаково. Одні мешканці по 36 копійок з душі, інші по 24 копійки.

Перші — пасинки, вони не працюють у порту. Вони взагалі не користуються багатьма комунальними послугами.

Скажи, Перче, начальникові ялтинського порту т. Степанову, який завів такі порядки, що гаряча вода в одній ціні мусить бути. Особливо тоді, як її нема.

А. КУЩЕНКО.

Минув рік з того часу, як Червоноармійська райсільгоспінспекція надіслала до Київського науково-дослідного інституту землеробства для аналізу посилку з місцевими покладами крейди.

Не будемо грішити. Не скажемо, що наша крейда у воду впала чи десь по дорозі розпорошилася. Потрапила вона в руки адресата — про це нас люб'язно повідомили з інституту.

А от аналізів ми так і не дочекалися.

Скажи, Перче, директорові інституту землеробства Ф. П. Юхимчуку, що набагато легше перший-ліпший мінерал з землі добути, ніж аналізу дочекатися.

Д. ЯНКОВСЬКИЙ, агроном сільгоспінспекції.
м. Червоноармійськ, Рівненської області.

Якщо будеш в Умані, не забудь, крім відомого старовинного Софіївського парку, оглянути ще й новітню споруду, що красується тут на залізничній станції. Носить вона скромну назву — вокзал.

Якщо доля судила тобі перебути ніч на уманському вокзалі, радимо знайти собі затишний куточок на пероні. Зал для чекання вночі не функціонує. Зачинено його і вдень аж на сім замків.

Порадь, Перче, керівникам Одеської залізниці завітати на станцію Умань з великою в'язкою ключів. Може, хоч їм пощастить відімкнути той зал чекання для пасажирів!

ПАСАЖИРИ (23 підписи).
Черкаська область.

Уяви собі таку картину. Медсестра питає у хворого, що в нього болить, а у відповідь чує ніжний спів: «Ой, дівчино, серце моє!..»

Або таке: один кричить «Ой» і зубами од болю скрегоче, а другий скалить зуби, пританцьовує й вигукує: «Ой, дуб-дуба, дуба, дуба...»

Де, питаєш, таке відбувається? У нас, у Новопетрівці. Тільки у нас! Бо ніде, мабуть, лікарня і клуб не містяться в одному будинку з спільним коридором для тих, хто на заняття гуртків художньої самодіяльності приходить, і для тих, кого приводять, а то й привозять лікуватися.

Скільки не билися ми, скільки не просили керівників села, щоб розлучили клуб з лікарнею, а воно — як горохом об стіну. Отож і вирішили ми, Перче, надрукувати об'яву про розлучення на твоїх сторінках.

Невже і це не допоможе?

МОЛОДЬ СЕЛА. (11 підписів).
Колгосп ім. Черняхівського, Білопільського району, Сумської області.

ВІН, ВОНА І ВОНО

У м. Слов'янську в магазині № 70 (завідуюча т. Цибульська) незаконно продають на розлив алкогольні напої. До того ж, цей магазин розташовано поряд з школою...

(З листа до редакції).

Побіля школи тут пивна —
Дітей «виховує» в о н а.
Тут продають іще й вино —
Добре впливає і в о н о.

І чули ми, що «шинкарі»
Там від зорі і до зорі
Міськвиконкому шлють поклін
За те, що їм сприяє в і н.

Є ЗАГРОЗА!

Ось уже понад чотири роки Долинський райхарчокомбінат (Кіровоградська область) будує новий типовий млин. Останнім часом будівництво зовсім припинили. Стіни, матеріали, обладнання псуються.

(З листа до редакції).

Промайнув уже рік не один,
Та і досі у стінах тих порожньо,
Є загроза, що скоро той млин
Вітер геть перемеле на борошно.

К. ЮР.

САМОКРИТИКА

Мал. Л. БОЙКА

— Книгу скарг!!!

БУЛА ЗИМА, БУЛА ЗИМА—ТА НАСТАЛО ЛІТО...

(Подорож Перця)

Мушу признатися, що мою не дуже ліричну перчанську душу зворушила весна. І я навіть мав намір відзначити кінець весни і початок літа якоюсь ліричною одою. Але моя стара Перчиха відвернула мене від ліричних вправ:

— Сусід он з самісінького ранку по магазинах бігає, дс літнього сезону готується, а ти, бач, до віршів ліричних взявся! Тут не до лірики.

Пішов і я по магазинах і переконався, що стара Перчиха мала рацію. Тут-таки дійсно було не до лірики.

Лірику породжував теплий вітерець з Дніпра і золотий пісочок пляжу...

А біля прилавка магазину № 4 «Київкультспортторгу» мліли громадяни, очікуючи відкриття купального сезону. Власне, купальний сезон можна було б уже відкривати, але...

— Плавок немає! Коли будуть, тоді й будуть! — відрізала продавець Тамара Грачова.

Громадяни почали розходитись, картаючи себе за те, що не здогадалися придбати плавки в січні. Дарма вони розійшлися, ті громадяни. У підсобці лежали плавки. Багато. Тисячі! Просто їх полінувалися розпакувати і пустити в продаж.

Оце тобі сезонна торгівля. Оце тобі «Київкультспортторгг»! Була б на те моя воля, я б у того торгу без вагань відщипнув би частку «культ». Бо культурною торгівлею тут і не пахло.

Міркуючи так, опинився я біля магазину «Спорттовари» на Хрещатику.

Не вдалося покупатися, хоч у настільного теніса пограю. Ракетки дома є, а от м'ячика...

— М'ячів окремо не продаємо. Тільки в комплекті з сітками і ракетками, — чую з-за прилавка.

М'ячів таки дійсно не виявилося. Ні за прилавком, ні у підсобці.

— Якби тільки м'ячів, — зітхає директор магазину т. Родько. — А де гумові човни? А де жіночі купальники, а де шапочки для плавання? Де тренувальні костюми для школярів? Певне там, де костюми для туристських походів. Або там, де мисливське взуття та одяг. База не дає...

Спортивний інтерес змусив мене подзвонити на базу. У торговельний відділ.

— Заболоцький слухає!

— Здоровенькі були! Скажіть мені, шановний товаришу, чому немає в магазинах товарів до весняно-літнього сезону, чому ніде немає м'ячиків для настільного теніса?

— Та ми м'ячі на п'ятдесят процентів забезпечили. З Москви завозимо, з Каунаса... А хто питає?

— По телефону Перець, а в магазинах — тисячі покупців.

Після паузи товариш Заболоцький почав щось довго і нудно розповідати про якусь інвентаризацію. З його розповіді я зрозумів, що т. Заболоцький та його колеги все заінвентаризували, а весну і літо ні. Не числяться вони в них по інвентаризації.

Перчиху я не мав чим втішити. І вирішив роздобути бодай лопату, граблі чи сапку для роботи в колективному саду.

Пішов блукати по господарських магазинах. Ходив, ходив і даремно. Тобто не зовсім даремно, а так наполовину. Лопати є, а держаків нема. А без держака лопати нема. Виходить, що даремно. Став у завмагів допитуватися. Ті на базу кивають. Пішов на базу «Укроптгоспторгу», а там теж руками розводять. Я їм:

— Ви, товариші шановні, руками не розводьте, а покажіть мені вашими руками на того, хто звичайного дерев'яного держака вистругати не хоче!

Показали... На кого б ви думали? На міськмісцевпром. Держаків треба сотні тисяч, а ця вельмишановна організація прийняла замовлення лише на 10 тисяч штук. І доручила Київській деревообробній фабриці замовлення виконувати. А як фабрика те замовлення виконує, можете самі судити. У першому кварталі вона мала зробити 2,5 тисячі держаків, а виготовила лише 900 штук.

— Виробничі потужності ріжуть, — виправдується директор фабрики т. Дубровський, — а також специфіка технології, неякісна деревина, сучки трапляються...

Чи сучки винні? Сама фабрика як той сучок в оці у міськмісцевпрому, а він і оком не моргне. Чекає, певне, коли ж та лопата без держака остаточно під його авторитет підкопається.

Довелось і мені рукою махнути і виходити з такого скрутного становища власними силами. Вирішив я поїхати в ліс і там знайти якусь ломаку, щоб припасувати її замість держака. Махнув у Голосіївський. І так у лісі хороше було, що сів я на березі ставка і відчув, як мене знову огортає ліричний настрій. Та не довго огортав. Знову різні думки в голову полізли. Не ліричні думки. Чому, наприклад, столи для настільного теніса одна лише Львівська фабрика на всю Україну випускає, а м'ячів взагалі ніхто не робить?

Або чому магазини приймають від трикотажних фабрик у продаж майки найядучіших кольорів, а звичайної білої майки вдень із свічкою не знайдеш? Знову ж таки, чому Харківська трикотажна фабрика «Динамо» випускає дуже гарненькі дитячі трусики з кольоровою лямівкою і коштують вони дешевше, ніж одноманітні, бляклі трусики виробництва Київської фабрики ім. Рози Люксембург? Чому...

Але тут мою увагу відвернув громадянин, який дуже сумними очима дивився на воду. Раптом він різко нахилився над ставком...

— Стривайте, що ви робите?! — закричав я. — Подивіться навколо! Дерева цвітуть, життя таке чудове!

— А що? Я просто хочу напитися...

— З ставка?

— А звідкіля ж? Обійдіть весь Голосіївський парк і його околиці, і ви не знайдете жодного автомата, жодного кіоска з газованою водою. Або в Первомайському саду чи в парку ім. Патона... Думаєте, там знайдете? Теж не знайдете, як не знайдете їх і на Дарницькому житловому масиві. Трапляються, правда, автомати і на Поштовій площі, і на Подолі, і на Ленінградській площі, але з них... не капає. Проте, в Києві рекорд автомати побили на площі Сталіна. Там їх стоїть аж 14! Клімат там такий гарячий чи що? Ну, бувайте здорові! Поїду на Хрещатик, нап'юся водиці!

Він поїхав, а я знову задумався... Що, коли б оті всі автомати та розосередити по всьому місту, та ще коли б їх усі примусити працювати. От здорово було б! Бо ж літо йде...

Такі думки остаточно вивітрили мій ліричний настрій. Весна-красна, пора лірики, але їй у пригоді мусить стати сатира.

Бо працівники торгівлі, певне, гадали, що цього року весна пройде собі стороною і не доведеться турбуватися про весняно-літній асортимент товарів. А вона прийшла... Прийшла і пройшла. Настало літо, і настав час посправжньому взятися до роботи. Це вас стосується, товариші працівники торгівлі. І вас, товариші виробничники.

Чекаємо від вас весняно-літніх товарів. Тільки не довго...

З Перцем подорожував і його враження записав І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Як Гнат зуби приливав

Правду слухайте про Гната,
А не побреханьку...
Дуже любить приливати
Гнат усе новеньке.

До горілочки не стійкий,
Все він щось ворожить,
Купить річ на три копійки,
А рублем зволожить.

Обмивав до бритви леза,
Гудзики, підкови...
Вставив якось Гнат протези,
Тобто зуби нові.

Скрикнув він до друзів лунко:
— А тепер їх змочим!
Зуби — вірні друзі шлунку,
Не обмить їх — злочин!..

Стрів другого дня, а Гнат мій,
Як опара, кислий,
Весь якийсь він перем'ятий,
Щоки аж обвисли.

Я ж — питання зразу руба
(З бісиком не зладив!):
— Як прилив учора зуби?..
Гнат щоку погладив:

— Ой, добряче, що й казати,
Друзі приливали!..
В роті, ось, ні зубеняти —
Всі повибивали.

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 4, у фейлетоні «Отак і відпочиваємо», розповідалося про те, що в м. Ново-Московську (Дніпропетровська обл.) погано дбають про дозвілля молоді.

Секретар Ново-Московського міськкому ЛКСМ України т. О. Голуб повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на поширеному засіданні бюро міськкому комсомолу, на якому були присутні директори клубів, керівники міських та районних спортивних організацій, керівники художньої самодіяльності та представники міськкому партії і міської Ради. Критичний виступ Перця визнано правильним. Розроблено конкретні заходи до поліпшення та пожвавлення роботи Будинків культури, бібліотек та спортивних організацій міста.

★ Про дармоїдів та нероб, що вели паразитичне життя у м. Львові, писалося у фейлетоні «Робота не вовк...» («Перець» № 5).

Як повідомила прокуратура Львівської області, згаданого у фейлетоні Каменецького В. з м. Львова виселено, а проти М. Гукасяна і В. Немировського порушено кримінальні справи.

★ У № 5 журналу, в розділі «Перцеві відповідають» ми довели до відома виконкому Запорізької обласної Ради депутатів трудящих, що редакція не одержала відповіді від виконкому на фейлетон «Гірко», в якому йшлося про зволікання будівництва Бердянського водогону.

У відповідь на це заступник голови виконкому Запорізької облради т. Г. Маловічко повідомив редакцію, що для закінчення будівництва міського водогону у Бердянську виділено 200 тонн сталевих та 50 тонн чавунних труб.

Вітер з перцем

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

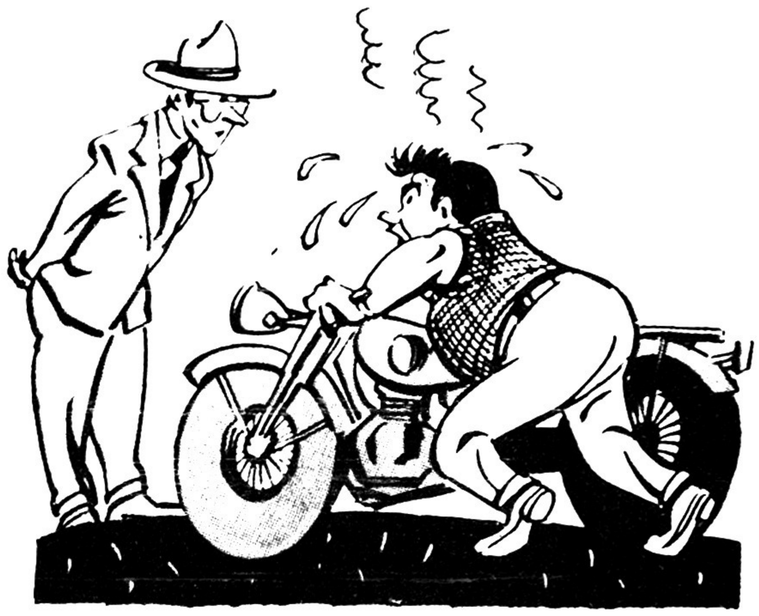

— Як добрався?
— Своїм ходом...

ЦЕНТР НАПАДУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

на полі...

... і вдома.

Мал. Л. КАПЛАНА

— У вас самогону немає?
— Сам шукаю, де б його випити...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

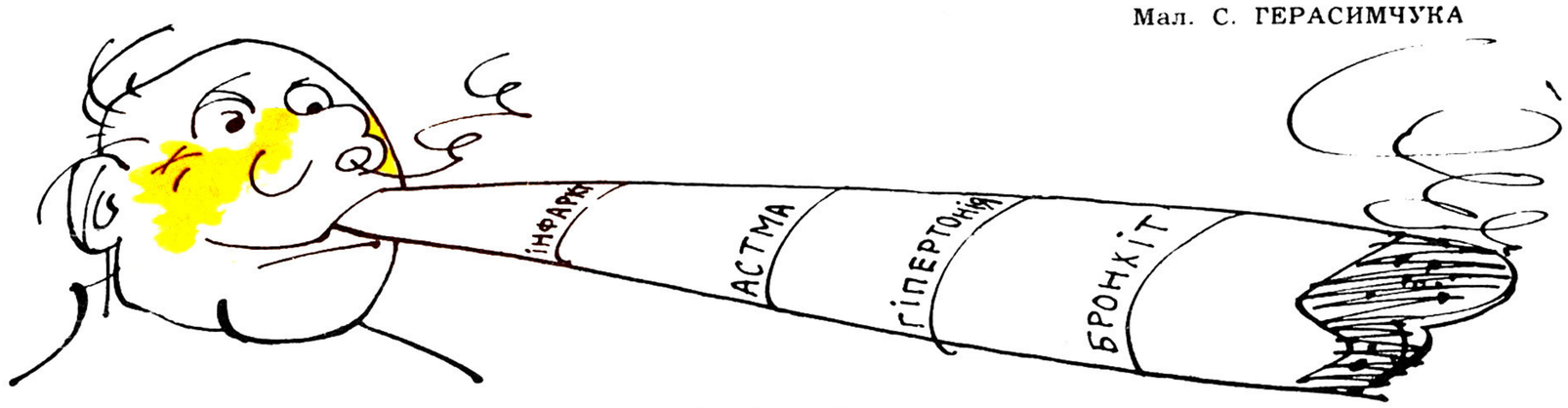

Курй, курй!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (454) (на украинском языке.) Підписано до друку 20.V. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17309. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 3009. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША.

— Що трапилося, містер Сем?
— Куба поперек горла стала...